

[Hans Hansen (Rørby).]

for § 5, da den netop forudsatte en Undersøgelse af Selskabets Forhold. Jeg har ikke draget i Tvivl, at Selskabets Forhold skal undersøges, men jeg har sagt — og det vil jeg gerne gentage —, at Spørgsmaalet er, hvem der skal have Ansvar for denne Undersøgelse, om det er Staten, der skal have Ansvar for denne Undersøgelse, eller det er de private, der er Skyld i Ulykken, der skal have Ansvar. Det er det, der er det springende Punkt, og der gælder det netop om, at § 5 bliver saa klart affattet, at der ikke kan være Tale om, at der gennem de to Maanedere, hvori Moratoriet gælder, fra den danske Stats Repræsentanters Side kan foretages noget, som kan faa Staten til at hæfte ogsaa for eventuelt Underskud i Selskabet.

Det ærede Medlem Hr. S. Munk var efter min Mening meget uheldig med de Eksempler, han valgte; det ærede Medlem kunde neppe have valgt uheldigere Eksempler end disse statsmonopoliserede Foretagender. Det ærede Medlem stillede det op saaledes — særlig overfor de kommunistiske Medlemmer —, at Socialdemokratiet har alle Dage bekæmpet det kapitalistiske Samfund. Jeg kunde fristes til at spørge: hvor og hvornaar er det sket?

Thi efter min Mening har det socialistiske Parti i sin praktiske politiske Virksomhed aldrig bestilt andet end at holde Haanden over Monopolsystemerne — og det er det eneste Udtryk, der findes for Kapitalisme —, gennem alle vore Toldlove, gennem alle Tilskud til Monopolselskaber, gennem det, som vist det ærede Medlem misforstaar, at have indført Statskapitalisme i Stedet for den Socialisme, som Kommunerne nu kommer med.

Munch-Petersen: Jeg skal ikke komme ind paa det Afstamningsspørgsmaal, som synes at spille saa stor en Rolle for de socialdemokratiske Talere. Det er jo endogsaa saaledes, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i en Kronik i Anledning af H. N. Andersens Jubilæum maatte fremhæve, at H. N. Andersen egentlig var en Slags Arbejder, fordi han var kommet af smaa Kaar. I denne Konkurrence trækker jeg mig beskedent tilbage.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som sammen med det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen synes at have til Specialitet, hver Gang, vi har sagt noget, at staa op og sige Rusland, maa jeg sige, at han burde dog undersøge Sagen lidt nærmere,

inden han udtalte sig. De Driftsledere, som sidder paa Fabrikkerne i Sovjetunionen, de røde Direktører, er i hvert Fald i langt de fleste Tilfælde Medlemmer af det kommunistiske Parti og dermed underkastet det Partimaximum, som gælder for Medlemmer af det kommunistiske Parti, paa 300 Rubler eller, efter normal Kronekurs, henved 600 danske Kroner, og kan altsaa ikke faa ud over denne Løn.

Derimod kunde jeg godt have tænkt mig, at Handelsministeren havde taget mere Hensyn til, at der eksisterede et Land, der hedder Sovjetunionen, naar han hævdede, at ingen Steder arbejdede man efter faste Planer, ingen Steder var man kommet ud over dette Kaos.

Debatten her har jo for en stor Del staaet for eller imod Privatkapitalismen, og det har været diskuteret, paa hvilken Side Socialdemokratiet staaer i dette Spørgsmaal. Men hvordan har Socialdemokratiet staaet, f. Eks. naar Arbejderne paa Burmeister & Wain har nedlagt Arbejdet paa Grund af Rationaliseringsulykkerne? Det er jo saaledes, at Rationaliseringen er drevet saa vidt paa Burmeister & Wain, at der har været en Række Ulykker netop paa Grund af manglende Sikkerhedsforholdsregler eller paa Grund af det rasende Tempo, som man kræver, at Arbejderne skal arbejde i, og adskillige Gange har Arbejderne i disse Tilfælde nedlagt Arbejdet som Protest derimod; men altid har man fundet Lederne for Smedeforbundet eller for de andre Forbund, hvoriblandt altsaa det ærede Medlem Hr. S. Munk, paa Burmeister & Wains Side for at faa Arbejderne i Gang igen, for at de ikke gennem disse Strejker skulde faa gennemført Forbedringer og Ændringer i det Udbytte- og Rationaliseringssystem, som har været gældende og stadig er gældende i dette Firma.

Og hvordan har Stillingen været til de faglige Kampe i 1931, hvor Burmeister & Wain's Arbejdere blev skaaret ned ved, at man netop undgik den faglige Kamp og i Stedet for bandt Arbejderne, bl. a. hos Burmeister & Wain, til Nedsættelsesoverenskomsten? Og hvordan er Stillingen i Dag, hvor det er her fremhævet saa stærkt af det ærede Medlem Hr. S. Munk, at man for enhver Pris maa undgaa den Kamp, som maaske kunde være forestaaende? Der findes jo kun een Maade, hvorpaa denne Kamp kan undgaaes, nemlig hvis Arbejderne skal binde sig til nye Lønreduktioner uden Kamp, ikke blot de direkte Lønreduktioner, som nu kræves, men ogsaa de indirekte Løn-